

Είχε σχεδόν ολοκληρωθεί η εκτύπωση του βιβλίου αυτού, όταν κηρύχθηκε ο πόλεμος στον Περσικό κόλπο. Οι δραματικές εξελίξεις στην ευρύτερη περιοχή του τόνισαν για άλλη μία φορά το μοναδικό προνόμιο αλλά και το μεγάλο βάρος που έχει η χώρα μας να κείται με τις πραγματικές διαστάσεις της - ξηρά, θάλασσα, εναέριος χώρος - στο σημείο επαφής τριων ηπείρων. Μέσα σ' αυτό το γεωγραφικό πλαίσιο, τα νησιά εδάφη μας του ανατολικού Αιγαίου, από Σαμοθράκης μέχρι Ρόδου, αγκαλιάζουν τις δυτικότερες ακτές της Ασίας, ενώ το Αρχιπέλαγος της Μεγίστης δηλαδή τα δεκαεννέα ελληνικά νησιά εδάφη του, η αιγιαλίτις τους ζώνη (σημερινή και δυνητική), ο βυθός, το υπέδαφος και ο εναέριος χώρος, είναι η εγγύτερη προς τη Μέση Ανατολή ευρωπαϊκή περιοχή. Πράγματι, η Μεγίστη, η Ρω, η Στρογγυλή απέχουν σημαντικά ολιγότερο από τις ακτές της Συρίας, απ' όσο απέχει η Βαγδάτη από τη Δαμασκό, το Αμμάν ή το Τελ-Αβίβ. Τα νησιά αυτά εδάφη μας απέχουν από τις ακτές της Συρίας, όσο ακριβώς απέχει η Βαγδάτη από την πόλη του Κουβέιτ και λίγο περισσότερο απ' όσο απέχει το Κουβέιτ από το Ριάντ... Μία γενίκευση της συρράξεως θα μπορούσε ν' αποδείξει, ίσως έμπρακτα, ότι το αρχιπέλαγος μας αυτό είναι οριανά και υπό προϋποθέσεις τρωτό από τους ιρακινούς πυραύλους (θλιβερό προνόμιο μέσα σ' ολόκληρο τον ελληνικό και ευρωπαϊκό χώρο), σύμφωνα τουλάχιστο με τα στοιχεία εμβελείας ορισμένων από αυτούς, που δημοσιεύθηκαν στον ημερήσιο ελληνικό τύπο.* Αλλά και η προς το Ισραήλ, το Λίβανο και τη Σαουδική Αραβία σχετική - σε σύγκριση με άλλα εδάφη μας - εγγύτης του εν λόγω αρχιπέλαγους μας είναι εμφανής... Κάτι, επίσης, που πρέπει να υπογραμμισθεί, γιατί ευσχήμως παραλείπεται σε όλα τα επίπεδα, είναι ότι οι αμφισβητήσεις της Τουρκίας στη θάλασσα, στα χωρικά ύδατα και στην υφαλοκρηπίδα αλλά, προφανώς, και στην αποκλειστική οικονομική ζώνη, όταν θεσπισθεί από τη χώρα μας, δεν προβάλλονται μόνο στο Αιγαίο. Είναι και πέραν αυτού... Είναι και στη Λυκία θάλασσα και στο Παμφύλιο πέλαγος, μέχρι τη θάλασσα της Κιλικίας και της Κύπρου και νοτίως αυτών και αφορούν έναν ευρύτατο θαλάσσιο και υποθαλάσσιο χώρο μεταξύ Ελλάδος-Τουρκίας-Κύπρου-Αιγύπτου, σαφώς μεγαλύτερο του Αιγαίου πελάγους και με βάθη μέχρι 3.300 - 3.600 μέτρα, στον οποίο εμπλέκονται νόμιμα, βάσει του διεθνούς δικαίου, κυριαρχικά δικαιώματα και άλλων, εκτός των παραπάνω, χωρών (Λιβάνου, Ισραήλ, ενδεχομένως Συρίας)** Και το αρχιπέλαγος της Μεγίστης είναι η προς τ' ανατολικά και τα νοτιοανατολικά προφυλακή, γεωγραφική και νομική-δικαιϊκή, των συναφών ελληνικών κυριαρχικών δικαιωμάτων. Η ανεξάρτητη Κύπρος και το ελληνικό αρχιπέλαγος της Μεγίστης συγκρατούν την επέκταση της Τουρκίας σε ευρείς θαλάσσιους-υποθαλάσσιους χώρους της Ανατολικής Μεσογείου.

* Βλ., μεταξύ άλλων, σχετικό πίνακα στο "ΒΗΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ" της 27-1-91 σελ. Α/27 αλλά και σελ. Α/24 και σχετική αρθρογραφία στην "ΕΣΤΙΑ" της 22-1-91.

** Βλ. συνοπτική ανάλυση των όρων της αποκλειστικής οικονομικής ζώνης και της υφαλοκρηπίδος στις σελίδες 24-27 του βιβλίου αυτού, καθώς και τα αναφερόμενα στις σελίδες 11-12, σε συνδυασμό με χάρτη της θαλάσσιας λεκάνης της Ανατολικής Μεσογείου.

Η Ελλάδα δεν είναι μόνον η μόνη Κοινοτική χώρα των Βαλκανίων: είναι και η μόνη που εκτείνεται, χάρη στο νησαίο, θαλάσσιο, εναέριο και υποθαλάσσιο χώρο του Αρχιπελάγους της Μεγίστης, μέχρι τα όρια της Μέσης Ανατολής.

Η Μεγίστη οριοθετεί τα ακρότατα ανατολικά ευρωπαϊκά σύνορα. Είναι η Ευρωπαϊκή Ανατολή. Ο εδαφικός χώρος του Αρχιπελάγους της Μεγίστης αποτελεί μόλις το 3% του αντίστοιχου της τέρως διοικήσεως πρωτεύουσας και ο πληθυσμός του μόλις το 0,005% των κατοίκων της. Όμως, η σημασία του για τον ελληνισμό είναι αντιστρόφως ανάλογη της εδαφικής σμικρότητός του.

Το σύνολο του χάρτη και των ισορροπιών της Ανατολικής Μεσογείου και της Μέσης Ανατολής ευρίσκεται, ίσως, υπό αναθεώρηση. Θέλουμε την Ελλάδα μία μικρή αλλά ισχυρή περιφερειακή δύναμη και τοπικώς σημαντική ευρωπαϊκή χώρα, σεβαστή από τους φίλους της και υπολογίσιμη από τους εχθρούς της, ή επιθυμούμε να συνεχίσουμε την ολέθρια πορεία της ευδαιμονιστικής νοοτροπίας και της γενικότερης καταπτώσεως, τη γεμάτη κινδύνους, που άρχισε προ πολλών ετών; Αν επιδιώκουμε το πρώτο, πρέπει να καταβάλουμε το κόστος - και είναι αρνητικό και πολύπλευρο - αν επιλέξουμε το δεύτερο, τότε μετά από μερικά χρόνια θα πληρώσουμε πολλαπλάσια.

Μία πλήρως ενωμένη Ευρώπη, στην οποία η Ελλάδα θα ήταν μία μικρή αλλά αξιοπρεπής ισότιμη πολιτεία, θα διέθετε και εγγυημένα εξωτερικά σύνορα. Κανένας από τους εχθρούς - και είναι πολλοί - που περιβάλλουν τη χώρα μας δεν θα τολμούσε να αμφισβητήσει εμπράκτως, με οιοδήποτε τρόπο, την ακεραιότητα του εθνικού μας χώρου, αφού κάτι τέτοιο θα συνεπάγετο, αυτόματα, απειλή κατά της Ευρωπαϊκής Κοινότητας. Η προστασία, όμως, αυτή δεν έχει διασφαλισθεί, πλήρως, ακόμη με τη δημιουργία και λειτουργία των κατάλληλων θεσμών.

Το κόστος των παραισθησιογόνων, της ελλείψεως ουσιαστικής ενημερώσεως και της αυταπάτης, με αποτέλεσμα την κρίση και την εθνική οδύνη, είναι, τελικώς, μεγαλύτερο από το κόστος του εθνικού οράματος και της δράσεως για την επίτευξή του...

"Τον άνδρα τον σοφόν δει προνοείν και ου μετανοείν".